

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
kunigystės sesija, 2008 m. balandžio 5 d.

Skirkite dėmesį pranašo žodžiams

Vyresnysis Kventinas L. Kukas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Bažnyčios vyrai, turėdami kunigystę, turime kilnią atsakomybę sekti savo pranašu.

Mano brangūs kunigystės broliai, jaučiuosi dėkingas, kad šią istorinę dieną esu su jumis šioje visuotinės konferencijos sesijoje.

Žavimės tais, kurie rizikuodami savo gyvybe gelbsti patekusius į pavojų.¹ Praeitais metais per niokojančius Santa Anos sausvėjo sukeltus gaisrus apsilankęs pietinėje Kalifornijoje, iš ten išvažiavau su dviem įspūdžiais. Pirmasis buvo apie tai, kaip Bažnyčios nariai atėjo padėti tiems, kuriems reikėjo pagalbos. O antrasis – kokie jie buvo dėkingi ugniagesiams. Vienas namo savininkas pasakojo, ką matė darant tuos ugniagesius. Jis pažymėjo, kad Santa Anos sausvėjis pučia iš karštos dykumos link vandenyno. Kai kyla gaisras, tie karšti dykumos vėjai neša liepsnas apie 100 kilometrų per valandą greičiu. Tas žmogus kalbėjo apie savo dėkingumą ir susižavėjimą, kuriuos jautė matydamas, kaip tie ugniagesiai su gesinimo žarnomis stovi atviroje vietoje priešais 3 metrų aukščio ugnies sieną, tuo didžiuliu greičiu lekiančia ant jų. Šie narsūs vyrai bei moterys gelbėjo tiek žmones, tiek namus, patys nuolatos būdami pavojuje.

Laikas nuo laiko mes, kaip atskiri asmenys ir kaip bažnyčia, pergyvename krizių bei pavojų laikotarpius. Kai kurie pavojai kyla greitai kaip gaisras. Kiti yra subtilūs ir vystosi vos pastebimai, kol užgriūna mus. Kai kurie reikalauja didvyriškų poelgių, bet dauguma būna mažai įspūdingi. Svarbiausia, kaip mes į tai reaguojame. Šį vakarą mano tikslas – dar kartą pabrėžti kunigystę turintiems vyrams, kaip svarbu skirti dėmesį pranašų žodžiams. Tai būdas deramai reaguoti į visokius fizinius bei dvasinius pavojus. Mums gali padėti keletas pavyzdžių.

Daugelis jūsų dalyvavote žygiuose, kad patirtumėte ir įvertintumėte dramatišką Vilio ir Martino rankinių vežimėlių grupių išgelbėjimą. Pirmąjį kartą apie šį išgelbėjimą aš išgirdau būdamas paauglys. Motina davė man knygą, parašytą Orsono F. Vitnio, kuris vėliau tapo apaštalu.² Vyresniojo Vitnio knyga supažindino mane su herojiškomis pastangomis, kurioms vadovavo Brigamas Jangas, išgelbėti tas rankinių vežimėlių grupes. Žiemos pūgos užklupo juos Vajomingo lygumose. Kai kurie mirė, o daugelis buvo arti mirties. Brigamas Jangas sužinojo apie jų situaciją ir per 1856 m. spalio visuotinę konferenciją nurodė šventiesiems mesti viską ir gelbėti tuos lygumose įstrigusius žmones.³

Atsakymas buvo jaudinantis. Vyresnysis Vitnis rašė: „...drąsūs vyrai savo didvyriškumu – nes rizikuodami savo gyvybėmis, lygumose jie taip drąsiai stojo prieš žiemos pūgas– įamžino save bei pelnė nemirtingą dėkingumą šimtų žmonių, kurie šiuo savalaikiu žygiu be abejonės buvo išgelbėti nuo pražūties.“⁴

Mano mama davė man tą knygą iš dalies todėl, kad vyresnysis Vitnis ten pabrėžtinai minėjo mano prosenelį Deividą Pateną Kimbolą, kuris būdamas septyniolikos dalyvavo tame gelbėjimo žygyje. Didžiąją to žygio dalį visi gelbėtojai kovojo su giliu sniegu ir didžiuliu šalčiu. Didžiai aukodamasis Deividas ir jo bendrininkai padėjo nešti daugelį pionierių per stingdantį, pilną ledų Svitvoterio vandenį.⁵ Ši tikra istorija padarė man didelį įspūdį. Norėjau įrodyti savo atsidavimą Viešpačiui, atlikdamas kokį žygdarbį. Tačiau man besikalbant su seneliu šis paaiškino, jog prezidentas Brigamas Jangas, siūsdamas jo tėvą Deividą ir kitus jaunuolius į tą gelbėjimo misiją, nurodė jiems daryti viską, ką tik gali, net rizikuoti savo gyvybe, kad išgelbėtų tas rankinių vežimėlių grupes.⁶ Jų narsūs poelgiai tada reiškė „sekti pranašo Brigamo Jango nurodymu“ ir per tai išreikšti savo tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Senelis man sakė, kad pastovus, ištikimas atsidavimas pranašo patarimui yra ta tikroji pamoka, kurią turėčiau išmokti iš savo prosenelio tarnystės. Nors Deivido ir jo bendražygių pagalba gelbėjant pionierius tikrai buvo didvyriška, šiandien sekti mūsų pranašo patarimu taip pat yra narsu.

Dažnai pasakojama istorija iš Senojo Testamento iliustruoja šį principą. Naamanas, žymus vadovas Sirijoje, kentėjo nuo raupsų. Jis sužinojo, kad pranašas Elizejus Izraelyje galėtų jį išgydyti. Elizejus nusiuntė pasiuntinį pasakyti, kad Naamanas turėtų nusimaudyti Jordano upėje septynis kartus. Iš pradžių Naamanas pyktelėjo dėl šio patarimo. Tačiau jo tarnai kalbėjo: „Jei pranašas būtų įsakęs tau, ką nors nepaprasta padaryti, ar tu nebūtumei to daręs?“ Tad Naamanas paklausė pranašo Elizejaus patarimo ir pasidarė švarus.⁷

Kaip ir Naamanas, jūs, kunigystę turintys vaikinai, galbūt irgi trokštate „ką nors nepaprasta padaryti“ arba dalyvauti kokiam nors žygdarbyje, kaip, pavyzdžiui, rankinių vežimėlių grupės gelbėjimas. Tačiau turėtumėte būti apsisprendę sekti pranašo patarimu. Pirmoji prezidentūra vėl patvirtino savo ryžtą didinti jaunuolių, rekomenduojamų misionieriškai tarnystei, vertumo standartą. Išlikti švairiems nuo pasaulio nuodėmių ir atitikti aukštus misionieriškos tarnystės standartus turėtų būti vienas iš tikslų. Pasiruošti skelbti evangeliją ir dvasiškai gelbėti Dangiškojo Tėvo vaikus būtų ir prasminga, ir didvyriška. Jūs galite atsiliepti į šį iššūkį.

Per visą žmonijos istoriją mylintis Tėvas danguje ir Jo Sūnus Jėzus Kristus, kuris yra Bažnyčios galva, laimino mus pranašais, patariančiais bei įspėjančiais apie ateities pavojus.⁸ Doktrinos ir Sandorų 21 skyriuje, kalbėdamas konkrečiai apie pranašą, Viešpats sakė:

„Skirk dėmesį visiems jo žodžiams ir įsakymams, kuriuos jis tau duos, kai juos gaus, vaikščiodamas su visu šventumu priešais mane; nes jo žodį priimsite, lyg iš mano paties burnos, – su visa kantrybe ir tikėjimu.“⁹

Šį rytą turėjome didelę privilegiją iškilmingame susirinkime palaikyti prezidentą Tomą S. Monsoną kaip mūsų pranašą, regėtoją ir apreiškėją, ir kaip šešioliktąjį Bažnyčios prezidentą šiuo Evangelijos laikotarpiu. Vėliau šioje konferencijos kunigystės sesijoje būsimieji palaiminti galėdami klausytis jo, kaip Bažnyčios prezidento, pirmos kalbos visuotinėje konferencijoje. Galėsime jį palaikyti savo širdimis ir poelgiais, kai skirsime visą savo dėmesį tam, ko jis mokys, ir į tai, ką tuomet jausime.

Meilė ir dėkingumas mūsų ankstesniajam pranašui, prezidentui Gordonui B. Hinkliui, yra giliai įskiepyti mano širdyje ir pasiliks su manimi per visą amžinybę. Bet kaip mūsų širdyse

atsiranda vietos visiems gimstantiems į mūsų šeimas vaikams, taip užteks meilės ir atsidavimo kiekvienam pranašui, kurį Viešpats pašaukia vesti Jo Bažnyčią.

Pranašai įkvepiami mums pateikti pranašiškus prioritetus, kad apsaugotų mus nuo pavojų. Pavyzdžiui, prezidentas Hiberis Dž. Grantas, tarnavęs pranašu nuo 1918 iki 1945 metų, buvo įkvėptas primygtinai kviesti laikytis Išminties žodžio¹⁰, principo su pažadu, kurį Viešpats apreiškė pranašui Džozefui.¹¹ Jis pabrėžė, kaip svarbu nerūkyti bei negerti alkoholinių gėrimų, ir nurodė vyskupams apžvelgti šiuos principus per šventyklos rekomendacijos pokalbius.

Tais laikais rūkymą visuomenė laikė tinkamu, netgi žavingu elgesiu. Medicina priėmė rūkymą su nedideliu susirūpinimu, kadangi moksliniai tyrimai tik žymiai vėliau nustatė ryšį tarp rūkymo ir įvairių rūšių vėžio. Prezidentas Grantas mokė su didele energija, ir mes tapome žinomi kaip negeriantys bei nerūkantys žmonės.

Praeito amžiaus septinto dešimtmečio pabaigoje prasidėjęs narkotikų vartojimas visame pasaulyje pasiekė epidemijos mastą. Nors kai kurie nariai maištavo, didžioji dauguma PDS jaunimo sugebėjo išvengti niokojančio narkotikų vartojimo.

Paklusnumas Išminties žodžiui suteikė mūsų nariams, ypač mūsų jaunimui, profilaktinį skiepą prieš narkotikų vartojimą ir jų sukeltas sveikatos problemas bei moralinius pavojus. Deja, mūsų laikais narkotikų vartojimas, atrodo, vėl atgyja. Gyvenimas pagal Išminties žodį mūsų dienomis išlaisvins jus nuo kai kurių pačių rimčiausių pavojų, su kokiais tik galite susidurti šiame gyvenime.

Kartais pranašai moko pranašišku prioritetu, kurie suteikia mums apsaugą dabar ir ateityje. Pateiksiu pavyzdį. Prezidentas Deividas O Makėjus tarnavo pranašu nuo 1951 iki 1970 metų. Viena sritis, kuriai jis skyrė ypatingą dėmesį, buvo šeima. Jis mokė, kad joks pasisekimas negali kompensuoti nesėkmės namuose.¹² Jis skatino narius stiprinti savo šeimas stropiau laikantis savo religijos. Jo mokymai buvo apsauga nuo santuokos institucijos ardymo, kuris prasidėjo po jo mirties.¹³ Dėl prezidento Makėjaus mokymų sustiprėjo pastarųjų dienų šventųjų pasišventimas šeimai ir amžinajai santuokai.

Bažnyčios vyrai, turėdami kunigystę, turime kilnią atsakomybę sekti savo pranašu. Mes palaikome prezidentą Monsoną ir jo patarėjus, prezidentą Airingą ir prezidentą Uchtdorfą.

Norime, kad jūs, jaunuoliai, žinotumėte, jog Viešpats prezidentą Tomą S. Monsoną nuo pat jaunystės ruošė būti pranašu.¹⁴ Po Antrojo pasaulinio karo baigęs tarnauti kariniame jūrų laivyne, jis, dvidešimt dvejų metų amžiaus, buvo iššventintas vyskupu, o po to tarnavo kuolo prezidentūroje. Būdamas trisdešimt dvejų metų, jis tarnavo misijos prezidentu Kanadoje su savo mylimąja bendražyge Francis Monson. Kai jam tebuvo trisdešimt šešeri, prezidentas Makėjus pašaukė jį būti apaštalu. Jis yra jauniausias žmogus, pašauktas į apaštalus per pastaruosius devyniasdešimt aštuonerius metus ir tarnauja jau daugiau kaip keturiasdešimt ketverius metus. Paskutinius dvidešimt dvejus metus jis tarnavo kaip prezidentų Ezros Tafto Benson, Hovardo V. Hanterio ir Gordono B. Hinklio patarėjas.¹⁵

Doktrinos ir Sandorų 81 skyriuje pateikti nurodymai patarėjui Pirmojoje prezidentūroje. Juose yra svarbūs kunigystės principai. Pirmasis nurodymas yra „būti ištikimam patarinėjant“. Prezidentas Monsonas ištikimai patarinėjo visiems trims pranašams, kurių vadovaujamas tarnavo. Pirmosios

prezidentūros vienybė visuose svarbiuose sprendimuose buvo pavyzdys visiems mums, kaip kunigystę turintiems broliams, dalyvaujantiems Bažnyčios valdyme.

Antrasis nurodymas yra „skelbti evangeliją“. Prezidentas Monsonas visą gyvenimą yra didis misionierius. Savo asmeninę misionierišką veiklą, misionierių departamento priežiūros darbą ir savo pareigas sukviesti bei apmokyti misijos prezidentus jis vykdė entuziastingai. Jis reikšmingai prisidėjo prie naujojo misionierių vadovėlio *Skelbti Jo Evangeliją* sukūrimo. Kartu su vertingais turinio papildymais, jis pasiūlė įtraukti į vadovėlį tikrus pasakojimus, kad vadovėlis būtų įdomesnis. Peržiūrėjęs spaustuvininko akimis, jis patobulino vadovėlio apipavidalinimą ir medžiagos išdėstymą. Jis tikrai yra didis misionierius.

Trečiasis nurodymas skelbia: „Todėl būk ištikimas, stovėk pareigybėje, kurią tau paskyriau; pagelbėk silpniems, pakelk nusvirusias rankas bei sustiprink nusilpusius kelius.“¹⁶ Daugelis mūsų brolių ir seserų savo gyvenime yra susidūrę su siaubingomis problemomis. Elgdamiesi su šiais žmonėmis taip, kaip elgtųsi Kristus, mes, kaip kunigystės vadovai, gimdytojai, draugai ir namų mokytojai, būtume kaip tos rankinių vežimėlių grupės gelbėtojai.

Šia prasme prezidento Monsono gelbėjimo pastangos yra tikras pavyzdys. Būdamas vyskupu jis išmoko tarnauti savo apylinkės nariams. Jis toliau palaikė ryšius su jais ir tarnavo jų vaikams bei vaikaičiams. Nepaisant savo didelio užimtumo, jis sugebėjo kalbėti laidotuvėse visų 84 našlių, kurios gyveno jo apylinkėje, kai jis buvo vyskupas.

Jis nuostabiu ir asmenišku būdu padėdavo patekusiems į bėdą. Dėl jo daugiametės humanitarinio darbo priežiūros buvo laiminami žmonės visame pasaulyje, tiek nariai, tiek ir ne mūsų tikėjimo žmonės. Tarnaudamas pagal Kristaus pavyzdį jis suteikė užuojautą ir ramybę nesuskaičiuojamai daugybei žmonių. Vienas mano draugas, per tragišką įvykį praradęs anūką, sakė, kad jo sielvartas buvo beveik neįsivaizduojamas. Dėl prezidento Monsono tarnavimo jam, tas beveik neįsivaizduojamas sielvartas pavirto ramybe, pranokstančia bet kokį supratimą. Jo pastangos asmeniškai tarnauti sergantiems ir suspaustiesiems yra tiesiog nepaprastos.

Prezidentas Monsonas darė viską, ką tik gali, kad pagelbėtų silpniems, pakeltų nusvirusias rankas bei sustiprintų nusilpusius kelius.¹⁷ Jis nepaprastai išaukštino savo pašaukimą kaip patarėjas Pirmojoje prezidentūroje. Jis narsiai liudijo Jėzaus Kristaus vardą visame pasaulyje, kas yra svarbiausia visų apaštalų atsakomybė.

Šį vasarį, kaip tuo metu jauniausias Dvylikos narys, pirmąjį kartą dalyvavau Pirmosios prezidentūros reorganizavime Solt Leiko šventyklos aukštutiniame kambaryje. Kai Dvylika individualiai ir vienbalsiai palaikė prezidentą Monsoną Viešpaties pranašu ir Bažnyčios prezidentu, patyriau Dvasios patvirtinimą.

Esu dėkingas, kad turiu Dangiškąjį Tėvą, kuris myli mus. Esu dėkingas už Jo Sūnų Jėzų Kristų, kuris yra mūsų Gelbėtojas ir, per Apmokėjimą, pagrindinis mūsų gelbėtojas iš fizinių ir dvasinių pasaulio pavojų. Jis mūsų Užtarėjas pas Tėvą. Aš liudiju tai Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Jono 15:13.

2. Žr. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 2nd ed. (1945), p. 413–414.
3. Žr. Gordon B. Hinckley, “The Faith to Move Mountains,” *Liahona*, Nov. 2006, 83–84.
4. *Life of Heber C. Kimball*, p. 413.
5. Žr. Chad M. Orton, “The Martin Handcart Company at the Sweetwater: Another Look,” *BYU Studies*, vol. 45, no. 3 (2006): 5–37.
6. Žr. Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Crozier Kimball: His Life and Work* (1995), p. 6–7.
7. Žr. 2 Kings 5:1–14.
8. Žr. Amos 3:7.
9. DS 21:4–5.
10. Žr. *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 2002), p. 189–197.
11. See D&C 89.
12. Quoted from J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; in Conference Report, Apr. 1935, p. 116.
13. Žr. Brad Schiller, “The Inequality Myth,” *Wall Street Journal*, Mar. 10, 2008, A15.
14. Žr. tokius pavyzdžius: 1 Samuelio 2:26; Mormono 1:2; Džozefas Smitas–Istorija 1:7.
15. Žr. *Deseret Morning News 2008 Church Almanac* (2007), p. 35.
16. DS 81:3–5.